

צרפת תכיר במה שנשאר מפלסטין

בספטמבר 2025, הנשיא עמנואל מקרון יעמוד בפני העצרת הכללית של האו"ם ויכיר במדינת פלסטין. זו תהיה נאום שנוסח בקפידה, מלא בקריאות לשלום, כבוד וחוק בינלאומי. מצלמות יבהבו, דיפלומטים ימחאו כפיים, וכותרות יכריזו על זה כ"רגע היסטורי". אך אל תטעו: **צרפת אינה מכירה במדינה – היא מכירה בבית קברות.**

עד שמקרון יכריז על הכרזתו, עזה עשויה להפוך לאדמה חרוכה, זרועה בעצמותיהם של אלה שהעולם בחר שלא להציל. המחווה של צרפת, כמה שהיא נובעת מכוונות טובות, מגיעה בדיוק המוות של מכתב תנחומים שנשלח זמן רב לאחר ההלוויה. בשם הדיפלומציה, פריז תניף דגל מעל אפר.

מחווה ספוגה באירוניה

צרפת טוענת שההכרה שלה נועדה להחיות את פתרון שתי המדינות, כחלק ממאמץ רחב יותר לשלום. מקרון תיאר את התנאים המוקדמים הרגילים: פירוק נשקו של חמאס, שחרור בני ערובה, רפורמה ברשות הפלסטינית. על הנייר, זה נשמע סביר. בפועל, זה נשמע כמו סאטירה. עזה נמצאת תחת מצור מוחלט. הגדה המערבית נספחת בזמן אמת. וצרפת מבקשת מהפלסטינים – שרבים מהם רעבים, עקורים או מתים – לסדר את הפוליטיקה שלהם לפני שיוכלו להיחשב לעם.

זה היה מצחיק, אם לא היה ספוג בדם רב כל כך.

עזה: רעב מאחורי גדרות תיל

בואו נהיה כנים: **עזה היא כלא, ואסיריה מורעבים למוות.** מאז מרץ 2025, ישראל הטילה מצור מלא – ביבשה, באוויר ובים. כל מעברי הגבול נמצאים בשליטה ישראלית. עיתונאים זרים אינם מורשים להיכנס. שיירות סיוע בינלאומיות אינן מורשות להיכנס. **המצור הימי** עדיין בתוקף מלא. שום דבר לא נכנס. אף אחד לא יוצא.

זו אינה משבר הומניטרי. זו רעב מעשה ידי אדם, מתוכנן בדיוק ביורוקרטי.

האו"ם והוועידה הבינלאומית לשלום אישרו כי עזה נמצאת כעת **בשלב 5 של רעב** – רעב המוני. מעל 70% מהשטחים החקלאיים נהרסו. מתקני התפלת מים הופצצו או נשללו מדלק. רוב האנשים שותים מים מלוחים או מזהמים, אם הם שותים בכלל.

באופן מדהים, קומץ עיתונאים מקומיים – שהתקשרו עם כלי תקשורת בינלאומיים כמו AFP ואל-ג'זירה – ממשיכים לדווח מהשטח. הם מרוויחים הכנסה קבועה מכיסוי קריסת החברה שלהם. **תארו לעצמכם שמשלמים לכם כדי לכתוב דיווחים בזמן שהשכנים שלכם אוכלים עשב והעיר שלכם הופכת להריסות.** זה לא עיתונאות; זה עדות של ניצולים.

ישראל: מפרה את החוק ללא עונש

ישראל, ככוח כובש, מחויבת על פי **אמנת ז'נבה הרביעית** להבטיח שהאוכלוסייה האזרחית תקבל גישה למזון, מים וטיפול רפואי. במקום זאת, היא שללה את שלושתם במכוון.

היא גם התריסה נגד **שני פסקי דין נפרדים של בית הדין הבינלאומי לצדק** – בינואר ובמרץ 2024 – שהורו לה לאפשר כניסת סיוע הומניטרי לעזה ולנקוט בכל האמצעים למניעת מעשי רצח עם. ישראל התעלמה משניהם.

בואו נהיה ברורים: **זו לא רק כישלון מוסרי – זו פשע בוטה ומתמשך**. הרעבה כשיטת לוחמה אסורה על פי המשפט ההומניטרי הבינלאומי. זו גם פשע מלחמה על פי חוק רומא. ובכל זאת, ישראל ממשיכה להדק את החבל ללא השלכות משמעותיות.

הגדה המערבית: סיפוח באמצעות מחיקה

בזמן שעזה מורעבת, הגדה המערבית נחתכת כמו גופה. ההצבעה הלא מחייבת של הכנסת הישראלית לסיפוח השטח – יחד עם התפוצצות בבניית התנחלויות ופשיטות צבאיות – ריסקה כל העמדת פנים של מדינה פלסטינית בת קיימא. צרפת עשויה להכיר בפלסטין בספטמבר, אך עד אז, ייתכן שלא תהיה פלסטין להכיר בה – רק שברים מפוזרים, מוקפים וקבורים.

הקהילה הבינלאומית: אשמה בחוסר מעש

ההכרזה של צרפת שופכת אור קשה על אמת מטרידה יותר: **הקהילה הבינלאומית לא נכשלת – היא שותפה לדבר עבירה**. על פי **אמנת רצח העם**, למדינות יש חובה **למנוע רצח עם**, לא רק לגנות אותו לאחר מעשה. על פי דוקטרינת **האחריות להגן (R2P)**, עליהן לפעול כאשר אוכלוסייה נתקלת בפשעי זוועה המוניים.

אך התגובה הגלובלית הייתה תערובת של התפתלות ידיים ואמצעים חצויים. המצור על הסיוע נמשך. משלוחי הנשק לישראל נמשכים. פסקי הדין של בית הדין הבינלאומי לצדק מוזנחים. אין סנקציות, אין אמברגו, אין פעולות משמעותיות.

אל נכסה על זה: **באמצעות מתן אפשרות לישראל להשתמש ברעב כנשק, העולם משתתף ברצח עם**.

מסקנה: דגל מונף מעל קברים

ההבטחה של צרפת להכיר בפלסטין אינה חסרת משמעות – אך היא מגיעה בזמן גרוטסקי. הכרה אינה הצלה. היא לא תאכיל את הרעבים או תספק מחסה לעקורים. היא לא תחזיר את המתים. ללא פעולה דחופה לשבירת המצור, להציף את עזה בסיוע ולאכוף את החוק הבינלאומי, ההכרה של צרפת לא תהפוך למעשה של צדק – אלא לנאום הספד.

כאשר מקרון יניף את הדגל הפלסטיני בספטמבר, העולם צריך לשאול: **האם הוא מצדיע לאומה ריבונית – או מכבד את הקורבנות שכולנו נטשנו?**

אם התשובה היא האחרונה, זו אינה דיפלומציה. זו שותפות לפשע.